

CSIKI LÁSZLÓ

Más világok

BALASSI BÁLINT ESZTERGOMNÁL

Én most már magamnak,
végbefordultomban,
egy bűnöm ha tudnám,
rámondanám, jól van.

Ki van mérve, bőre,
a földre a vétek,
amennyit megrabol,
annyit ér az élet.

Vérbe van az mérve,
és vesszük is véren,
amennyire enged
társunk s a szemérem.

Féled istent félig,
s benn hagyod a részed,
gyáva szolgáljaként
vakhitű egésznek.

Van pedig világból
annyi, mint az álom,
innen esik egyik,
több túl a határon.

De oda átvágni,
lehet, bűnnek vélik,
de károsabb lehet
ittmaradni félig.

Magamon tanultam:
gyónni való minden,
ami velünk esik
az istenen innen.

Próbáltam asszonynak,
próbáltam magamnak,
mondtam a falnak is,
nem tört rajta ablak.

Hova lettem volna?
Lettem volna széllé,
csak hogy megtaláljam
ki a többit élné –?

Csak megátalkodtam
egyetlen hibában,
hogy nagyobb hittem,
mint mennyire láttam.

De akit az egy sors
csak ide-felejtett,
sok fölös álommal
vigasztalva ver meg.

Lettem volna bár kő,
annak sem utolsó,
változó határon
kerékvető torzó.

Lettem volna akkor
tővig máris földben –
egy felét vesztettem,
mását örökölttem.

A harmadik felét
értőn kiköböztem,
azt a sokadikat
elszámoltam közben.

Több félből a világ,
mint mennyire nézed,
egy része hulltával
a másik feléled.

Lettem volna ily mód
akár emberféle,
aki learatja,
mi felnő elébe.

De láttam magam lenni
magzani a fűben
ezredik alakom
árnyékára dűlten.

Csodáltam, legyűrtem,
mintha némbor volna –
a földet kell kirúgni
a mennyhez alóla.

Kívántam, féltem is
hogyha odavesznék,
tovaragad múltán
a testbéli szentség.

Kasza- vagy kardélen
mássá mégse lettem,
ellenség vagy asszony
itt talál kegyetlen.

Vár pedig ezerkét
jól megszolgált képem
világmindenségem
látatlan felében.

